

и прахъ. Падатъ убити и ранени отъ дветъ страни. Храбри сж и турцитъ. Тъ нападатъ, безъ да жалятъ живота си. Българитъ знаятъ това, но тъ повалятъ преднитъ редове; изпъкватъ втори, трети, четвърти. Турцитъ сж много. Тъ заобикалятъ трета опълченска дружина. Командирътъ подполковникъ Калитинъ стои начело. Той се прекръства и изкомандува: *На ножъ!* Смѣло момчета! Опълченцитъ се хвърлятъ като лъвове и повалятъ противницитъ си. Но ето други. Става новъ ударъ на ножъ. Падатъ мнозина. Д-ръ Вязенковъ засуква ржкави, превръзва раненитъ и отъ сърдце се радва, че българитъ не се страхуватъ отъ турцитъ. Единъ раненъ опълченецъ въ пръста, тича при доктора да му отрѣже счупения пръстъ, понеже му прѣчелъ да стреля. Борбата се води безъ никаква почивка, безъ милостъ. Опълченцитъ се държатъ, ала и турцитъ не отстъпватъ.

Бой за знамето

Боятъ достига най-голѣмата си сила, когато турцитъ искатъ да превзематъ Самарското знаме. Подполковникъ Калитинъ, бледенъ отива право въ огъня. Отъ разярения конь той командува: „Трета рота, напредъ съ знамето!“ Ротата става и се стрелва като буря. Предъ нея се отваря равна и гола нива. Турскитъ куршуми бръмчатъ и съскатъ като стършели. Опълченцитъ пѣятъ: „Бой, бой искаме ний, да прогонимъ врагътъ зли. . .“

— Ура! — извика командирътъ.

— Ура! — като гърмотевица извикаха опълченцитъ.

И знамето заплющъ на вѣтъра. Стрелбата въ мигъ спира. Дига се облакъ прахъ. Чуватъ се удари, мушканици, охкане, пъшкане. . . За свобода или за робия. . . ! Ето великиятъ идеалъ на борбата. Турцитъ отстъпватъ. Ала нова турска вълна се хвърля като бѣсна отново за знамето. Защитницитъ се стичатъ около него.